

ΔΕΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟ

Κύλιση προς τα κάτω για να τα δείτε (Scroll Down)

Σύρα

===

Τα χρώματα του ουρανού
της θάλασσας της φύσης,
του Αιγαίου όλου του καιρού
του δειλινού της Δύσης.

Σύρα μου πάνω Σύρα μου
Ερμούπολη χωριά μου,
αγάπες μου ανείπωτες
ξεχωριστά παιδιά μου.

Φοίνικα Βάρη Αζόλιμνο
Μάννα μου Σαν Μιχάλη,
είστε πιαστά μου όνειρα
απέραντη αγκάλη.

Κόκκινα & Αγκαθωπές
Κόμητο & Δελφίни,
και τι να πεις για Γαλησσά
και τι να πεις για Κίни.

Μέγα Γιαλό Αληθινή
και Άγιε Στέφανε μου,
ορθόδοξοι καθολικοί
μεγάλε άγιέ μου.

Όλοι τους ζούνε αγκαλιά
γλεντάνε τραγουδάνε,
πίκρες – χαρές όλοι μαζί
ίδιο Θεό αγαπάνε.

Έλα στη Σύρα να χαρείς
και να καλοπεράσεις,
να δεις διαμάντι μέσ' την γη
ποτέ μην το ξεχάσεις.

Ξέρεις κάτι ;;

Το Ναι σου να'ναι ναι
το όχι σου να'ναι όχι
η κάθε λέξη σου βαριά
με θάρρος και πειθώ.

Το βάρος σου αληθινό
το πάω εκεί ατόφιο,
το δεν μπορώ δεν θέλησα
να'ναι πραγματικό.

Οι σχέσεις σου αγκαλιαστές
με νού και ντομπροσύνη
όμορφες και χειροπιαστές
γεμάτες καλοσύνη.

Ξέρεις κάτι;

Ποτέ απ' τις ράγες φίλε μου
να μην παρεκτραπείς,
ότι κί αν λέν ότι κί αν πούν
να μην ανατραπείς.

Νά'χεις τη σκέψη σου αγνή
με αγάπη – λόγο – αίσθηση,
όμορφα συναισθήματα
γεμάτα ενσυναίσθηση.

Εκπαίδευση

Μητέρα γνώσης γνώρισμα ακριβό
αστείρευτης πηγής θεσπέσιο ντοκουμέντο
του είναι μας πανάρχαιο αγαθό,
ατέλειωτο αέναο κρεσέντο.

Μορφής ατέλειωτης ορίζοντες δεν φτάνουν
όσοι σ' αγγίζουν προσπαθούν
λουσμένοι φως διάπλατα φαντάζουν,
θέλουν δε θέλουν σ' αγαπούν, σου μοιάζουν

Τύχη κι ευχή ομολογούν απόλυτα ταιριάζουν,
εκπαίδευση – μάνα ποθητή
πως να με σε θαυμάζουν;

Να΄ ταν

Να΄ ταν ο ουρανός πιαστός
ο δρόμος μας βατός,
ο αετός αθάνατος
ο κόσμος δυνατός.

Τον ουρανό θα έπιανα
θα έκανα θυσία,
στον αετό θα έδινα,
αγάπη αθανασία.

Να ΄ταν τ΄ αστέρια χιλιευχές
οι ζήσες δυνατές,
θάλασσες αφουρτούνιαστες
οι λύπες μας χαρές.

Τον κόσμο αυτό θα έπαιρνα
χάρισμα να τον δώσω,
σε όλους μας χωρίς φειδώ
πού΄ χουμε ανάγκη τόσο.

Σύρα αρχοντομάννα

Νησί χρωμάτων και της ιστορία
των ουρανών και των αγώνων
της νιότης των τραγουδιστών,
της αγκαλιάς και της αγάπης.

Νησί της γέννας της αιωνιότητας
της ζήτησης των απλών ανθρώπων
των ταπεινών και των αγαπημένων
των ένδοξων και των γνωστών,
αγνώστων μα και τημημένων.

Νησί θαυμάτων αστεριών σημάδι
της απεραντοσύνης και του Βαμβακάρη
του Φερεκύδη του Σουρή πατρίδα,
εκεί και του Βικέλα όλη τη λάμψη είδα.

Νησί εμπορίου και αρχοντιάς συνάμα
με τον Ερμή και την Ερμούπολή σου
όλα αυτά μοναδικά τα έχεις,
πολιτισμού κοιτίδα αρχοντομάννα!!

Εί ν α ι

Είναι φορές
που επίμονα γυρεύω,
τι ειν' αυτό
που γεννημένος ειμαι.

Είναι στιγμές
που δύσκολα πιστεύω,
τι ειιν' αυτό
που λανθασμένος είμαι.

Είναι χαρές
που ανέλπιστα μαντεύω,
τι ειν' αυτό
που ευλογημένος ειμαι.

Είναι ευχές
και εύκολα χορεύω,
τι ειν' αυτό
που ευτυχισμένος ειμαι.

Η παρουσία μας εδώ

Κάθε πορεία κ' ένας μύθος
κάθε ανάσα κάθε πνοή
κάθε ανάμνηση και στίχος
κάθε σημάδι και ζωή.

Πόσο ατέλειωτα και φίνα
πόσο γλυκά και ταιριατά
πόσο πανέμορφα τα κρίνα
πόσο φαντάζουν ολ' αυτά.

Πόσες χαρές και πόσες πίκρες
Πόσες θυσίες στεναγμοί
Πόσα χαμόγελα και τύχες
Του μέλει κάποιος για να δει.

Δόξα στην ζήση μας στην τύχη
το πέρασμά μας ζηλευτό
δόξα στη φύση στην αγάπη
στην παρουσία μας εδώ.

Πορείες

Αυτά που εζήσαμε μαζί
κερδίσαμε αγκαλιά βήμα με βήμα
φαινότανε ατέλειωτη γιορτή,
μα στέρεψαν τελείωσαν τι κρίμα.

Συγνώμη που ήσουνα λάθος μου εσύ
που σου' δωσα καρδιά απ' την καρδιά μου
που έμαθα απ' τα λάθη μου πολλά,
πετώντας με κομμένα τα φτερά μου.

Να φτάσω θέλησα ψηλά
ν' αγγίξω ουρανούς κορφές αστέρια
να ζήσω σε ανοιχτόχρωμους καιρούς,
σφιχτά κρατώντας και τα δυό σου χέρια.

Και όμως συμβαίνουν όλα αυτά
οι δρόμοι μας αλλάζουνε ευθείες
αναζητώντας αέναα πιστά,
νέες βατές διαδρομές, διάφορες πορείες.

Πατρίδα – Ελευθερία

Πιδί του άνεμου θαρρώ
θα' πρεπε να σε λένε
ανέμη να φωνάζουνε
και όλοι τους να σε θένε.

Μα και αυτό είναι βατό
τ' όνομα που σου δώσαν
στου χρόνου την πορεία.
ΠΑΤΡΙΔΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Δεν παίρνει αμφισβήτηση
χωρίς καμμιά συζήτηση
από φωτιές βγαλμένο
είναι πετυχημένο.

Λεύτερη Ελλάδα λευτεριά
για πάντα και για τώρα
μάνα μανάδων ξαστεριά
κάθε στιγμή και ώρα.

Εικασίες

Της αύρας που δεν πιάνεται δεν δείχνεται
της μοίρας που δεν δίνεται δεν βρίσκεται
της τύχης της θεάς δικό σου χέρι,
φαντάζει σαν με μιάς φως απ' αστέρι.

Πως να στο πώ!!!
χιλιάδες στίχους κι αν γράψω θα' ναι λίγοι
για πές' μου ποιοι, για πές' μου πόσοι ειν' εκείνοι,
σφυρίζουν ξέρεις στον δικό σου τον ρυθμό
παιχνίδι.

Θα βασιστώ δεν θα βιαστώ
θα κάνω ευχές, θα κάνω χίλιες δυό εικασίες
δεν θα ντραπώ, θα προσπαθώ
ν' αγγίξω αν μπορώ, δικές σου θεωρείς.

Και όταν γελάς
ουράνιο τόξο το πέρασμα σου χρωματίζει,
του καθενός οράματα
κανείς μας δεν ορίζει.